

Giấc Ngủ

NAM CÁT

*Loan tỏ ra rất thương mến VN,
và nàng cũng có hoài bão rằng khi
Lâm già và muốn trở về VN an
nhàn dưỡng lão thì cứ tin đi, Loan
sẽ có mặt bên cạnh chàng. Lâm
hoàn toàn tin tưởng như vậy...*

Lâm ngồi chờ vợ ở cafeteria bệnh viện Saint Paul tại một thị trấn nhỏ, vùng ngoại ô thành phố Strasbourg, Đức Quốc.

Nửa giờ sau, thấy Loan ra, tươi vui, hồn hở, Lâm hỏi:

- Kết quả ra sao? cho anh biết đi?

Loan: Anh muốn trai hay gái?

Lâm: Dĩ nhiên là anh muốn gái.

Loan: Vậy anh sẽ thưởng chi cho em đây?
Gái rồi đó.

Hai người ôm nhau mừng rỡ, rồi dẫn nhau đi mua đủ loại thức ăn mang về làm một chầu thịnh soạn, no say, thân mật và rất riêng đỗi.

Tối hôm đó, Lâm vừa no vừa say, vừa hết sức sung sướng trong lòng, và chàng đã ngủ ngay tại phòng khách. Loan để mặc cho Lâm ngủ, lấy chăn đắp cho chàng, hôn nhẹ vào má âu yếm. Loan cũng đi ngủ để mặc chén bát ngỗng ngang, mai rồi sẽ rửa:

"Em ru anh giấc ngủ

Câu ca dao tuyệt vời...

*

Nửa đêm thức giấc, Lâm không biết mình đang tỉnh hay mê, mơ mơ, màng màng, sờ soạng ngồi dậy.

Hơn 4 năm tị nạn tại đây, nhiều lần Lâm giật mình tỉnh dậy, mồ hôi đầm cả mình, cũng lại vừa qua một cơn mê hãi hùng, tưởng chừng

như mình còn trong trại tù VC.

Thấy rằng mình đang được định cư tại đây, đang sống trong một căn phòng xinh xắn sạch sẽ, Lâm chấp tay cảm ơn Trời Phật đã thương và giúp đỡ cho chàng đến được đây.

Cũng như mọi thanh niên VN khác của thời loạn, sau khi có Tú Tài, Lâm cũng phải đi quân dịch, Thủ Đức, rồi tốt nghiệp rồi phục vụ tại vùng Một Chiến Thuật cho đến ngày bại trận, mất nước năm 75. Rồi đi tù VC 7 năm liên tiếp ngoài Bắc. Sau khi được trả về quê quán tại Huế, Lâm đã cùng mấy bạn cựu quân nhân tìm cách vượt biên và đã thành công, tự cứu mình và cứu cả hơn 30 gia đình khác.

Từ khi ra trường năm 66 với chức vụ Thiếu úy và sau 9 năm phục vụ với nhiều chiến công trong quân ngũ Lâm đã lên Thiếu tá, Tiểu đoàn trưởng, đóng tại Khe Sanh, Quảng Trị. Cũng tại đây, mặc dầu tiểu đoàn chẳng sút mẻ quân số bao nhiêu sau hơn 4 tháng cầm cự chống trả với địch quân, với quân số nhiều lần lớn hơn, và sau khi được lệnh phải lui quân về Đà Nẵng, và trên đường thối lui, Lâm đã bị bắt làm tù binh và bị đưa ra giam giữ tại Bắc Việt hơn 7 năm cho đến ngày được trả về quê quán vùng ngoại ô Huế.

Cũng nhờ làng quê mẹ ở gần Lăng Cô, Lâm và mấy đứa bạn cựu tù binh VC đã ẩn nấp

trong núi, bắt liên lạc với mấy người quen có ghe đánh cá, rồi tổ chức vượt biên, thành công.

Ghe đánh cá của bọn Lâm chở theo trên 60 người, già trẻ, lớn bé của gần 30 gia đình đang trên đường tiến vào hải phận Phi, thì được một tàu buôn Đức cứu thoát và được lệnh cho tị nạn tại nước này.

Trong 9 năm trong quân ngũ, điều mà Lâm lấy làm hạnh diện và sung sướng hơn hết là đã giúp cho nhiều trẻ mồ côi, vì chiến tranh. Lâm giúp hết mình bằng cách đưa chúng vào những trại mồ côi nào mà chịu nhận chúng. Chàng cũng giúp đưa chúng đến những chương trình quốc tế, như Chương Trình Cha Mẹ Nuôi Quốc Tế, hay là đưa chúng đến những người ngoại quốc mà nhiều người từng đến VN để chọn lựa.

Lâm giúp nhiều đến nỗi, chàng chẳng có thể nhớ là đã giúp được bao nhiêu đứa, và chúng tên tuổi là gì nữa.

Đặc biệt nhất là sau Tết Mậu Thân, trung đội của Lâm được lệnh tiến vào Huế sớm hơn cả, và cảnh tượng trẻ mồ côi lang thang khắp phố đói rét, lạnh lẽo khiến Lâm đã để rất nhiều thì giờ, đưa chúng vào những căn nhà còn lành lặn, rồi cho chúng ăn, ở, chờ chính phủ lo lắng cho chúng sau.

Lâm còn nhớ đã đưa nhiều em nhỏ đến những người ngoại quốc đang mong tìm được một đứa con nuôi vừa ý. Có một em nhỏ chừng 10 tuổi, bé gái, rất xinh xắn, khôi ngô, Lâm đã đưa đến một bà bác sĩ đang làm việc trên chiếc tàu Hope đậu ở Đà Nẵng. Em gái này được bà BS thương mến ngay và nhận làm thủ tục đưa em về Đức. Cũng có em đưa đến nhiều người, rồi mới có được một gia đình chịu nhận. Cũng là tại duyên số, và may mắn của từng em cả.

Đến được Đức, Lâm tự tìm kiếm công việc để làm để tự nuôi sống và ban đêm học thêm để lấy bằng Cử nhân. Công việc của Lâm tạm thời này là gác kho.

Thình lình một buổi trưa, Lâm được chủ xưởng gọi lên văn phòng và trước mặt Lâm là một cô gái Á Đông cao lớn, xinh đẹp và sang trọng. Chủ xưởng nói với Lâm rằng đây là cô

Gertrude Goldberg, đang làm việc với Hội HTT quốc tế tại đây. Cô là một tiến sĩ về xã hội học, lo về tị nạn quốc tế.

Gertrude đứng dậy, chào Lâm và bắt tay Lâm. Lâm chưa kịp mở mồm, thì Gertrude đã kể lại cho nghe đầu đuôi. Trước đây lúc

Gertrude mới lên 10 thì được bà BS Goldberg, lúc ấy đang phục vụ trên tàu bệnh viện Hope tại Đà Nẵng nhận làm con nuôi và đưa về Đức nuôi nấng, cho ăn học và rất được yêu thương. Đến nay đã gần 14 năm qua, Gertrude đã tốt nghiệp tiến sĩ. Bà mẹ của Gertrude cũng thường nhắc đến người sĩ quan trẻ, có tên là Lâm đã giới thiệu Loan cho bà, mấy tháng sau Tết Mậu Thân.

Gặp Loan bà thương ngay và xin cho bà nhận Loan làm con nuôi. Từ đó đến nay Lâm chẳng bao giờ nhớ và nghe đến tên Loan nữa. Cũng như đối với nhiều trẻ mồ côi khác, Lâm đã làm việc thiện mà không hề để ý, hay là nhớ đến tên một đứa nào cả.

Trong nhiều năm qua, Loan có nghe đến người tị nạn VN trốn ra khỏi nước, và bây giờ đang giúp việc cho Hội HTT quốc tế, Loan cũng có lần tiếp xúc với một số người tị nạn VN, nhưng số người này hiện còn rất ít, so với số người đến nhiều nước khác, như đến Hoa Kỳ, Gia Ná Đại, Pháp hay Úc Châu.

Loan để tâm tìm kiếm nhưng hy vọng gấp lại được người ân nhân của mình trước đây là người sĩ quan tên Lâm, thì thật là mong manh. Một khó khăn khác cho Loan là Loan đã quên tiếng Việt đi nhiều và mặc dầu đang tìm cách học lại, nhưng cũng còn lâu mới nói được tử tế tiếng mẹ đẻ của nàng. Việc tìm kiếm cho ra Lâm thật là khó khăn vô tả.

Trước đó hai tuần, trong khi tiếp xúc với vài gia đình tị nạn VN vừa mới đến đây, Loan có nghe nhắc đến tên một người sĩ quan trẻ, đã giúp gần 30 gia đình VN trốn thoát trên một ghe đánh cá và người đó có tên Lâm. Loan nhất định phải kiểm cho ra Lâm mà nàng cầu nguyện rằng đây chính là người ân nhân trước của nàng.

Và lời cầu nguyện ấy đã thành sự thật. Loan đang gấp lại được Lâm, mà nàng xin gọi bằng chú, và nàng nghĩ rằng đây là người bà con

gần gũi và thân thương nhất trên đời của nàng, và là người mà may ra, có thể đem nàng về với gốc gác xa xưa của nàng tại Huế chăng?

Từ đó hai chú cháu cứ gặp nhau mỗi cuối tuần. Loan lái xe cho Lâm đi thăm khắp vùng, thăm mẹ của Loan mà bà nhận ra ngay Lâm dạo nào, đi thăm nhiều gia đình tị nạn VN gần đó. Loan thì được Lâm dạy thêm cho tiếng Việt, còn Lâm thì được Loan dạy thêm cho tiếng Đức và giúp đỡ Lâm thêm trong việc học hành.

Lâm năm nay đã trên 32 tuổi, còn tráng kiện, chưa vợ con, chẳng bận bịu gì việc gia đình cả, cho nên rất sung

sướng tiếp tục đi học thêm. Những tháng ngày được cấp sách đến lớp có lẽ là những giờ vui sướng nhất của chàng, vì chàng chưa hề được vào Đại học ngày nào trước đây cả. Lâm thỉnh thoảng gửi tiền về giúp mẹ già, kể chuyện Đức quốc, làm mẹ cảm động đến khóc. Nghe Lâm kể đến chuyện cháu Loan làm bà còn cảm động hơn.

Loan đã ngoài 24 nhưng hai người đi với nhau trông giống hai anh em hơn là hai chú cháu.

Còn Loan mặc dù có bận bịu vì công việc, nàng cũng cố đến thăm Lâm mỗi tuần để nâng cao tinh thần Lâm trong những ngày tháng theo đuổi việc học. Và cũng nhờ Loan mà Lâm nhận được học bổng theo học Đại học mà không còn phải học tối nữa. Lâm cũng cố gắng làm thêm ban đêm để có tiền gửi về giúp mẹ.

Ngày qua tháng lại, không mấy chốc mà Lâm đã đến đây được hơn 3 năm, và Lâm cũng gần đến ngày thi cử, vì đã đủ credit rồi.

Một hôm hai người đi ăn rồi đi nghe nhạc như mọi buổi cuối tuần khác trước. Đôi khi, lúc đang khiêu vũ với nhau, không biết vô tình hay cố ý, Loan đã kề má vào má Lâm, hay là ôm siết Lâm vào lòng. Lâm chưa có phản ứng gì nhưng cũng cho đó là một ngạc nhiên mới lạ.

Hai tuần lễ sau, hai người lại rủ nhau đi picnic câu cá. Lâm có ý định muốn hỏi Loan,

sao chưa tính đến việc lập gia đình? Thì Loan cũng đã nghĩ đến chuyện đó và hỏi Lâm?

- Chú có nghĩ đến về Việt Nam tìm vợ không?

Lâm trả lời:

- Có chứ. Thư của mẹ chú gửi qua vẫn nhắc đến chuyện đó.

Rồi Loan tiếp: - Người đàn bà đó chắc phải khác cháu nhiều lắm hả chú?

Lâm: - Tại sao cháu có ý nghĩ như vậy?

Loan: - Là vì nhiều tiểu thuyết chú mướn cho cháu đọc đều nói đến "công dung ngôn hạnh", đến thủ tiết thờ chồng, nuôi con, chẳng hạn, thì ở đây đâu có những cô này cho cháu lựa?

Lâm cười và lái qua chuyện khác. Lâm bảo rằng, trước đây ở trong nước, trai phải trẻ, đẹp, học giỏi, con nhà giàu thì mới mong kiếm được vợ đẹp, vợ sang... Nay thì chú đã quá tuổi rồi, may ra kiếm được một bà gọi là trung trung thì đã cho là phúc đức lắm rồi đó.

Loan: - Trung trung là thế nào?

Lâm: - Là không già, không trẻ, không cao, không thấp, không đỗ cao mà cũng không mù chữ, như thế người ta gọi là trung trung đó.

Loan: - Như cháu đây, có là trung trung được không?

Lâm: - Chú cháu mình chẳng nên chỉ trích phê bình nhau, sẽ gây ra bất hòa thì không hay.

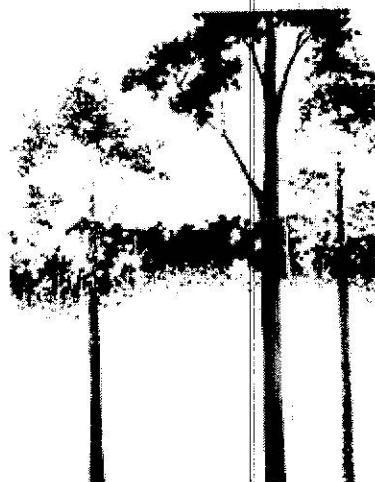
Loan: - Cháu hỏi thật mà, cháu không dám trả lời à?

Lâm: - Thật cháu muốn nghe ý kiến của cháu hả? Đây nè: Tuổi thì cháu dưới nhiều cái trung trung, học lực thì cháu cao hơn nhiều cái trung trung, còn nhan sắc thì cháu đẹp hơn nhiều cái trung trung. Nghe ra tai chưa?

Loan: - Nhưng nếu cháu muốn là người trung trung đó có được không?

Lâm đã hiểu ý Loan và làm như không nghe gì Loan vừa nói, Lâm bảo: Chú nhờ cháu đem mớ cá vừa câu được này, nhờ bếp ở khách sạn nấu nướng có được không?

Lâm tiếp: - Mình chỉ cần nhờ họ chiên dùm thôi, cháu có đem theo nước mắm đã pha sẵn,

đem ra ăn là đủ ngon lắm rồi.

Sau buổi picnic câu cá này, Lâm bắt đầu suy nghĩ nhiều đến Loan, có thể nào hai người sẽ trở nên tình nhân hay vợ chồng được chăng?

Hai tuần lễ liền, Lâm tránh né không gặp Loan, mặc dầu Loan có điện thoại lại và để nhiều message và cuối tuần này Loan nhất định kiểm Lâm đi ăn tối và đi nghe nhạc.

Không để lộ ra mặt, nhưng Lâm có phần nào khùng hoảng tinh thần, và nhất định tình trạng này ảnh hưởng không ít đến việc học và thi cử sắp đến của chàng. Lâm thì cố ý quên Loan đi, mà làm sao quên được.

Đã mấy năm thảnh thoảng đi học, nay tự nhiên đứng trước một quyết định quan trọng như vậy, Lâm thấy choáng váng, Lâm tự thấy thua kém Loan xa về mọi mặt, và cái tánh tự cao, tự trọng của Lâm từ hồi nào, tự nhiên đã đến lại với chàng, khiến Lâm vừa khó chịu vừa bức bối mà phải nghĩ đến, phải lấy quyết định ngay về việc này.

Lâm cũng tự nghĩ rằng Loan thiếu gì bạn trai, cùng lứa, học cao, chức phận có, tuổi đời trẻ, và tráng kiện hơn Lâm nhiều, và tại sao Loan không thèm màng tới? Và tại sao Loan lại tìm đến Lâm?

Bề ngoài trông hai người cũng xứng đôi đó, nhưng bên trong thật quá nhiều xa cách mà rồi đây sẽ xảy ra trăm ngàn nghịch cảnh khó lòng mà ăn ở cho yên lành đầm ấm được.

Lâm nghĩ đến cái ý nghĩ sẽ trở về Việt Nam, sống gần Mẹ già để phụng dưỡng Mẹ trong tuổi già, và Loan có chịu theo chồng về Việt Nam xa xôi ấy không?

Lâm cũng còn nhiều ý nghĩ khác, như là kháng chiến chống Việt Cộng, đến những công tác thiện nguyện giúp đồng bào đang đói kém, khổ sở bên nhà v.v... Lâm đã nghĩ lung tung để rồi thấy toàn là những trở ngại không nhỏ, nếu Lâm cưới Loan, thay vì một bà vợ khác quê mùa hơn, học lực kém hơn, gia cảnh tầm thường hơn, nhưng chắc chắn sẽ có thể gắn bó hơn, bền chắc hơn, và cũng có thể dễ thở hơn là cưới Loan nhiều.

Lâm thấy Loan quá đẹp, quá sang, quá quý so với thân phận chàng. Cái mặc cảm đó Lâm có từ khi mới gặp Loan lần đầu, và sau hơn 3 năm chàng vẫn còn cái mặc cảm đó.

Trong khi đó thì Loan rất là hồn nhiên, ngay từ phút đầu. Nàng lo lắng thật tình cho Lâm, như là đối với người chú ruột. Nàng hay nói trống toẹt ra những ý nghĩ của nàng dù là rất riêng tư, cho nên lần trước nàng đã nói ra sự thật trong lòng với Lâm, tự nhiên và cởi mở, không ngượng ngùng, không ấp úng, không rụt rè chút nào cả.

Lâm nhớ đến đó và tự chê mình là dở, là thiếu chất "macho" trong người. Nhưng Lâm cũng tự an ủi rằng thì ít nhất Lâm cũng đã tỏ ra mình là người lớn, phải suy nghĩ nhiều hơn, phải đắn đo, phải thận trọng nhiều hơn.

Mấy tuần lễ xa cách, hôm nay gặp lại Loan, Lâm lúng túng, thấy mất tự nhiên đi nhiều, còn Loan thì nhanh nhẹn ôm choàng vào cổ Lâm và nói:

- Thấy chú hốc hác ra, chắc là thức đêm học nhiều lắm, phải không?

Lâm: - Thì cũng phải ráng chứ để rớt thì buồn chết được. Lớn tuổi đâu có sạn học chậm vô, so với bọn thanh niên nhiều.

Loan - Cháu có để nhiều messages mà chú chẳng thèm trả lời.

Lâm: - Chú xin lỗi cháu nhiều, cháu lo học quá, cháu thông cảm cho.

Loan đã hiểu Lâm, bảo: - Thì là thông cảm. Hôm nay chúng mình đi ăn ở đâu đây?

Lâm: - Tùy cháu.

Đêm hôm đó hai người chuyện trò thiếu tự nhiên đi nhiều. Lâm không còn thú đùa nghịch chọc cười Loan như mọi lần, và Lâm tự thấy như chàng đang đóng kịch gì.

Loan thì vẫn vui đùa cởi mở như mọi lần, và cái tính chân thật vẫn là cái tính nổi bật của nàng.

Khi đưa Lâm về, Loan hôn vào má Lâm và nói, như nửa đùa, nửa thật: Đây là lần chót, cháu gọi chú bằng chú. Nhớ chưa?

*

Lâm cũng thương Loan, thương thầm kín, thương vô vọng. Bây giờ dùng một cái, Loan tự cởi mở tình thương với chàng trước, làm Lâm choáng váng vì đột ngột, vì bất thắn, vì quá hơi ngoài sự tưởng tượng của chàng.

Lâm mất nhiều thì giờ suy nghĩ, và đôi khi Lâm cũng có ý định hỏi ý kiến Mẹ. Nhưng rồi lại thôi, vì thư từ qua lại cũng lâu mà Loan như muốn thúc dục Lâm một câu trả lời... Lâm phải ứng phó làm sao đây?

Lâm đã nghĩ ra nhiều câu hỏi để đặt ra cho Loan để tinh thần bớt căng thẳng, và may ra còn kéo dài thêm ra cái thời gian đi đến cái kết cuộc kia chăng?

Những mong ước của Lâm được về quê tìm vợ, rồi sống một cuộc đời bình dị, gần những người thân, nơi quê mẹ, hay tại một đô thị nhỏ bé nào đó. Ngày ngày cơm nắm muối vừng, chén chè chén cháo, trái chuối, củ khoai. Lâm chỉ nghĩ đến đó thôi cũng thấy rằng làm sao với Loan, Lâm có thể có được những sở nguyên đơn sơ mà mặn nồng chất chứa đầy tình quê hương ấy?

Quen với đời sống quá văn minh, quá vật chất như Loan thì làm sao chịu cực được khi phải về sống tại quê nhà.

Thế rồi Lâm cũng đặt những câu hỏi đó với Loan và được Loan trả lời rành rẽ, mạch lạc và cẩn kẽ đến độ Lâm cũng chẳng làm sao ngờ được. Thật tình Loan có nhiều cá tính Việt Nam hơn là Lâm tưởng, Loan yêu nước VN hơn là nhiều cô nhiều bà đang sống định cư ở nước ngoài. Và đây có lẽ cũng là cái ý định chính khiến Loan không nghĩ đến lấy một người chồng ngoại quốc, sống trong một khung cảnh sang trọng trong một nước giàu mạnh nhưng vẫn không phải là cái thế giới của nàng đang mơ ước.

Loan thường thấy nàng lạc lõng. Và khi tìm được Lâm, cái ý nghĩ lúc ban đầu, chỉ là hết sức giúp cho Lâm về vật chất lẫn về tinh thần trong những ngày tháng đầu trong đời tị nạn của chàng. Rồi cái ý nghĩ kế tiếp là Loan có dịp trả lại cái ơn đổi với một ân nhân, một người chú, tuy không phải là ruột thịt, nhưng hết sức thân thương, gần gũi mà nàng hiện chỉ có trên đời này.

Sau khi tốt nghiệp, Loan tự ý xin giúp việc cho Hội HTT quốc tế cũng chỉ vì một ý nghĩ rằng Loan sẽ có dịp giúp đỡ những người đang cần sự giúp đỡ, và cái ý nghĩ thứ hai là may ra Loan gặp được những người VN có quen biết với Lâm đã chạy ra được nước ngoài tị nạn.

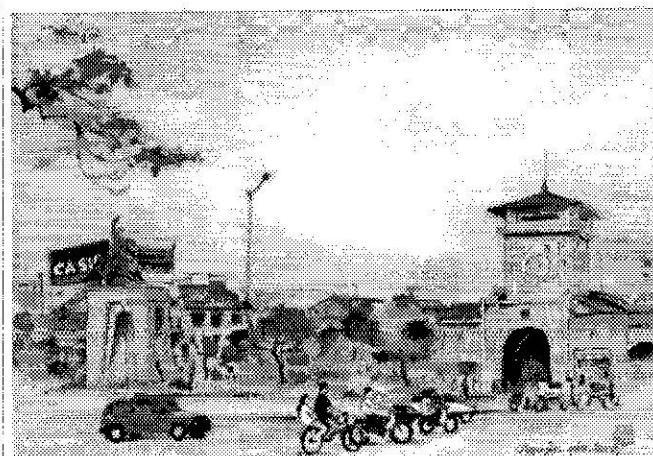
Sau hơn ba năm gần gũi với Lâm, Loan thấy Lâm cũng chẳng già hơn nàng là bao nhiêu, Lâm chưa vợ, và Lâm cũng "bô trai". Lại thêm Lâm rất khỏe mạnh, tính tình cởi mở, vui vẻ và yêu đời.

Nay thấy cần thổ lộ lòng mình với Lâm, và chờ mãi không thấy Lâm đả động đến chuyện này, Loan đành phải mạnh dạn đi bước đầu. Loan cũng biết rằng chưa phải là lúc thuận lợi, và giờ này Lâm cần tỉnh trí trong việc học thi, nhưng nàng nghĩ rằng, trước sau rồi Loan cũng phải nói, và nói trước có thể rằng hay hơn nói sau.

Nếu Lâm đâm ra bàng hoàng bỏ học, thì đó thật là lỗi tại Loan, nhưng cũng có người đây lại là một kích thích tố khiến người đó càng học nhanh hơn, giỏi hơn lên...

*

Sáu tháng sau, Lâm đã tốt nghiệp bằng Cử nhân và kiếm được việc làm tử tế, gần Loan, hai người đã tổ chức một bữa tiệc hết sức thân mật, vui vẻ và ấm cúng, cùng với chừng ngoài 30 bạn bè thân thích, để mừng cho đôi lứa vừa kết hôn với nhau mà Thượng đế đã dàn xếp cho được sum họp, nhiều lụa lùng và bất ngờ trên cuộc đời ngắn ngủi và đầy đau khổ này.

Đã lâu rồi, sau ngày cưới hỏi đó, Lâm vẫn còn như say sưa với giấc mơ mà là sự thật. Lâm không thể ngờ được hạnh phúc đã đến với chàng mà không phải đi tìm kiếm ở đâu xa.

Hôm nay sau gần một năm, Loan vừa báo cho tin sắp có con gái đầu lòng, nhưng Lâm còn như đang còn trong giấc mơ. Lâm cố nhắm mắt lại mặc cho giòng đời lôi cuốn, vì nghĩ rằng mình đã tự lèo lái đời mình gần 20 năm qua mà chẳng có nên thân, nay đã có Loan lèo lái cho, Loan, người vợ yêu quý nhất trên đời của chàng.

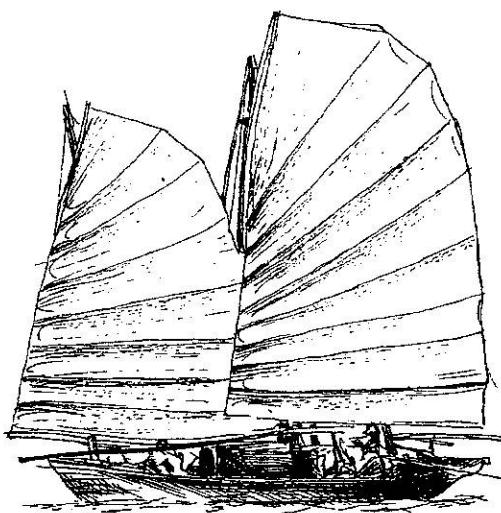
Lâm và Loan cũng đã về thăm Mẹ hai lần.

Loan tỏ ra rất thương mến VN, và nàng cũng có hoài bão rằng khi Lâm già và muốn trở về VN an nhàn dưỡng lão thì cứ tin đi, Loan sẽ có mặt bên cạnh chàng. Lâm hoàn toàn tin tưởng như vậy.

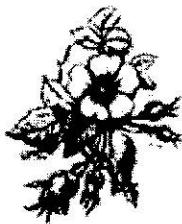
Mẹ Lâm thì chẳng tiếc một lời, khi nói đến đứa con trai hiếu thảo của Bà. Bà cụ người tu hành, tin mãnh liệt ở thuyết nhân quả luân hồi.

Bà bảo rằng: Thằng con tôi, nó đi đâu nó đều reo rắc hạt giống tốt với đời, thì lẽ nào nó không được đời đền đáp lòng tốt ấy của nó? Chẳng cần phải đợi đến kiếp sau, nhân quả là hiện tiền. Bà cụ vững tin như vậy.

Nam Cát
(NPBH) Hè năm 2000

Thơ

GIẤC MƠ CỦA MẸ

Thanh Trí Cao

Còn lại đó sau chiều tắt nắng
Từng giọt buồn man mác không tên
Đường vạn dặm chỉ là khởi điểm
Rồi sau lưng ngày tháng lãng quên

Ngôi sao nhỏ vùng trời hương sắc
Ngôn ngữ Đông ngụ tri trời Tây
Em vẫn nhớ cội nguồn đất mẹ
Tâm tình riêng gởi gió cho mây

Chuỗi quá khứ sương mù phủ kín
Một hướng đi tia sáng đỡ dài
Mẹ ấp ú nhở thương kỳ vọng
Đưa con mình cả một tương lai

Mẹ tưởng tượng không gian cách biệt
Quả đất tròn chuyển hướng nguy cơ
Nỗi sung sướng làm sao mà tả
Khi nhìn con như một giấc mơ

Giấc mơ đẹp nối dài sức sống
Đêm thời gian cái tuổi già nua
Mẹ thầm nhủ: sức người có hạn
Mong con về mai nở giao mùa.